

De mannen dragen lang haar (staart) en bij de vrouwen is het kort afgesneden.

De mannen maken de kleederen en de vrouwen zijn lastdraagsters.

De gesproken taal van China is niet geschreven en de geschreven taal wordt niet gesproken.

Boeken worden gelezen van achteren af, en wat wij kanteekeningen of verklaringen noemen, die wij onder aan de bladzijde plaatsen, deze worden door de Chineezzen boven aan gezet.

De Chineezzen, als zij iemand willen groeten, drukken hunne eigene handen in plaats van die van den vriend.

Zij kleeden zich in het wit bij lijkplechtigheden, en bij het trouwen nemen oude vrouwen de plaats in der bruidsmisjes.

De Chineezzen beginnen hun maaltijd met dessert (vruchten, kaas enz.) en eindigen dien met soep en visch.

Wij zouden dit alles noemen: de verkeerde wereld.

George Moore, die tien jaren geleden in Engeland stierf, was een rijk en bovendien een zeer vroom en weldadig man. Hij plag te zeggen: »Het is beter dat men door wel te doen op aarde zijn geld verliest, dan door kwaad te doen in de eeuwigheid bankroet te gaan." Het ging hem als den man van wien Spreuken 11 vs. 24 zegt: »Er is een die uit strooit, denwelken nog meer toegedaan wordt."

Paardevleesch. Honderd voorname lieden in

N. York hebben onlangs een paardevleeschmaaltijd gehouden, op velerlei wijze toebe-reid, als biefstuk, als lapjes, als ribstukken, als haché enz. enz. Geen ander vleesch kwam op tafel. Het paardevleesch was door een der bekwaamste koks gereed gemaakt, en er was voor gezorgd, dat ook het uiterlijke een goed aanzien had. De maaltijd voldeed algemeen en opnieuw werd het bevestigd, dat paardevleesch een 'gezond en krachtig voedsel levert.

Miauw of wau-wau! Een schilder die zich op een schip bevond, werd door een Chineeschen zeeroover gevangen genomen en naar China gebracht. De zeeroover behield hem in zijn huis en gelastte hem schilderstukken te vervaardigen, waarover hij zoo tevreden was, dat hij hem aan zijn tafel noodigde. Nu was de schilder in 't geheel niet gediend van de Chineesche gerechten, daar hij gehoord en gezien had, dat de Chineezzen katten, honden en apen als vleeschspijze aten. Bij het middagmaal zag hij dan ook een grooten schotel met gebraden vleesch op tafel staan, en wilde weten van welk dier dit afkomstig was. Hij verstond echter geen Chineesch en de zeeroover kende geen andere taal. Maar onze schilder wist zich te helpen. Op het gebrad wijzende, vroeg hij: »Miauw?" waarop de zeeroover, die deze vraag begreep, antwoordde: »Wau! Wau!" om daardoor aan te duiden, dat het vleesch niet van een kat, maar van een hond was.

BETSY EN HARE NIEUWE POP.

VOOR DE KLEINTJES.

Ik ben zoo blij, zóó blij!

Denk eens: Ik kreeg van pa

Een pop, en van mama

Wat poppegoed er bij.

Een pop met heuzig haar,

En ze is nog pas een jaar.

Mijn daagsche pop is kwaad

En trekt een scheef gezicht,

Nu ze in een hoekje ligt

En niet meer met mij praat.

Maar 'k stoor er mij niet aan,

En laat haar stil begaan.

Mijn nieuwe pop is zoet,
't Geen de and're zelden was.
Wel heb ik haar nog pas,
Maar toch kent zij me al goed.
En geef ik haar een zoen,
Dan moet ik 't nog eens doen.

Zie zoo, nu opgelet
En doen wat ik je zeg!
Wil niet zoo haastig weg!
De voetjes schuins gezet.
Eerst rechts, dan links... kom aan!
Dat is heel goed gegaan.

Ik heb haar aangekleed
En zong daarbij een lied;
Maar huilen deed zij niet.
Nu is zij ook gereed,
Zoo mooi als een prinses,
En krijgt in 't loopen les.

Straks gaan wij even uit.
't Is buiten lekker warm;
'k Neem haar dan in mijn arm.
Ze is blij, die kleine guit!
Wij wand'len dan met ma
Te zaam naar tante Da.

die diepe geleerdheid gevergd, die bij een deftigen aristocratischen esculaap der stadskringen wordt geëischt. Zelfs werd vroeger een minder moeilijk examen gevorderd, zoo men voornemens was alleen praktijk op het platteland uit te oefenen. Men werd dan plattelandsheermeester. Zulk een type uit vervlogen dagen zien wij op onze gravure voorgesteld. De boer schijnt nog al vertrouwen in dezen man der wetenschap te stellen, want met onafgebroken blik tuurt hij naar het stroeve en rimpelige gelaat van den ouden dokter en poogt daaruit de gedachten te lezen, die de esculaap omtrent de ziekte van zijn kleinen patient koestert. Voor den boer is de dokter een onfeilbaar orakel. De geneesheer boezemt dan ook door zijn deftige bedaardheid en zijn secuur gezicht de dorpsbewoners ontzag in. Men moet echter niet

denken, dat onze dorpsdokter dat vertrouwen van de boerenbevolking op zijn standplaats zoo gemakkelijk verkregen heeft. Om de boerenluitjes te winnen, is meer takt noodig dan men denkt, want over het algemeen hebben ze weinig met de wetenschap op en nemen eerst hun toevlucht tot den dokter als alle huismiddeltjes zijn ijdel gebleken en zij ten einde raad zijn.

Het kleine ventje schijnt nog niet zoo onvoorwaardelijk vertrouwen in den man der wetenschap te stellen, want hij kijkt hem met een uitvorschenden blik aan, waarin tegelijk een smartelijke en ziekelijke trek door ons wordt waargenomen. Wij twijfelen echter niet of de gewilde oude heer heeft ook het vertrouwen van dezen kleinen dreumes gewonnen en de kwaal onder de knie gekregen, waar onze kleine man bezocht werd.

De Cinematograaf.

Oho, welk een heidensch woord! zal menige lezer of lezeres verschrikt uitroepen; men moet het wel twee- of driemaal terdege bekijken, om het goed te kunnen uitspreken! Nu, daar is wel iets van aan. Maar de uitvinder en vervaardiger der machine, die dezen »heidenschen naam" draagt, heeft gemakshalve in één woord willen samenvatten, wat hij in onze taal slechts met een zestal woorden had kunnen zeggen: werktuig om bewegingen op te teekenen, — want dat is het.

En deze cinematograaf, die onlangs in Amsterdam, Rotterdam, Den Haag (zelfs aan 't Hof!) en andere groote steden van ons vaderland te zien is geweest, en misschien nog is, oefent — ondanks of om haren onuitsprekelijken naam — een geweldige aantrekkingskracht op het kijklustige publiek uit. 't Is dan ook een merkwaardige en inderdaad niet alle-daagsche voorstelling, die men te zien krijgt. Op een vlak uitgespannen laken of doek aanschouwt men levensgroote personen, landschappen, natuurverschijnselen, gebeurtenissen van den dag, tafreelen uit het leven op de openbare straat, en dergelijken. Doch het

beeld, dat gij daar voor oogen krijgt, is niet dood, niet levenloos als een gewone photographie, maar het heeft leven: de personen bewegen zich van hun plaats; het scheepje rijst en daalt op de golven; de wagens, rijtuigen, karren en trams rollen over de straat; de spoor trein rijdt het station binnen en houdt er stil, de deuren gaan open, de reizigers stappen uit, groeten elkaar, en verwijderen zich. Dit alles wordt ons nu door deze nieuwe uitvinding te zien gegeven, zóó natuurlijk, zóó levenswaar, als stonden wij te midden van het gewoel der menschen, of keken wij uit het raam op straat.

En hoe komen die beelden nu eigenlijk tot stand? Wel, hoofdzakelijk op de volgende wijze. Door middel van de photographie instantanee, of snelphotographie, die iets in den tijd van eene enkele seconde kan opnemen, worden van de personen en de voorwerpen en hunne bewegingen in bliksem-snelle opeenvolging zóóvele afbeeldingen gemaakt, dat niet alleen elke voetstap van een persoon, maar ook zelfs bij hunne minste of geringste bewegingen de verschillende